

No. 12. }

December 1886.

{ 12te Aargang.

Børnenes Julesang.

Julen har bragt velsignet Bud,
 Nu gaaes Gamle og Unge.
 Hvad Englene sang i Verden ud,
 Nu alle smaa Børn skal sjunge.
 Grenen fra Livets Træ staar skjønt
 Med Lys, som Jule paa Kviste.
 Det Barn, som sig glæder fromt og skjønt,
 Skal aldrig den Glæde miste.

Glæden er Jordens Gæst idag
 Med Himmelfongen den lille.
 Du fattige Spurv, flyv ned fra Tag
 Med Duen til Julegilde!
 Spring, lille Barn, paa Moders Skjød,
 En heilig Dag er oprunden,
 I dag blev vor kjære Frelser født
 Og Paradisveien funden.

Frelseren selv var Barn som vi,
 I dag han laa i sin Bugge,
 Den Havn, Guds Engle flyve i,
 Vil Jesus for os oplukke.
 Himmerigs Konge blandt os bor,
 Han Juleglæden os bringer,
 Han savner hver Barnesjel paa Jord
 Og lover os Englevinger.

B. S. Ingemann.

Det ensomme Grantræ.

En Julefortælling af Catharus.

Ude i den vintergrønne Skov stod de ranke Grantræer i lange Rader, i tætte Rækker opmarcherede som et Regiment Soldater. Strunke og stive stod de der og rettede sig, af alle Kræfter, det ene bedre end det andet, og det andet bedre end det ene; Hovederne — de bitte smaa Hoveder — rakte de paa lange, tynde Halske saa høit i Veivet, som de vel kunde, for de ønskede alle at regnes blandt Skovens Gardister, og de vare ganske stolte af deres altid lige skønne og lige grønne Uniform.

Men uden for Rækkerne stod der et enkelt Træ paa en liden fri Plads. Om Skovfogden havde sat det der for Løier, om det var tabt og alligevel havde faaet fat med sine Rødder — det kan jeg ikke sige; men vist er det, at det stod der, og at det saa ganske anderledes ud end alle de andre; thi medens de havde kastet deres nederste Grene og bare arbejdede paa at komme til Veirs, saa stod det der klædt fra overst til nederst i det deiligste Grønt. De nederste Grene bredte sig langt ud og bøiede sig helt ned til Jorden — ja, det var deilig at se ned til, som en ung Jomfru stod det der, klædt, ikke som Markens Røser, og dog skønnere end Salomon i al sin Herlighed.

Men alle de opløbne Brødre saa paa det ensomme Træ med stolt Foragt; thi det var ikke granvørent, mente de, og det skal et Grantræ naturligtvis være frem for Alt. Ja, hvor ærgjerrigt og misundeligt de kappedes om at komme høiere i Veivet, hvor meget de baskede løs paa hverandre, saa Raale, Kviste og Røgler regnede ned og dækkede Jorden hvor arrigt de slog til hverandre, naar de sterke Storme satte deres Blade i urolig Bevægelse, saa vare de dog enige om dette, at det ensomme Træ var ikke af det rette Slags, for det var ikke granvørent.

Der var imidlertid Andre, som havde en anden Mening. En Dag kom Greven og hans Skovrider gaaende forbi Grantræet over den lille frie Plads. De talte

med hinanden om, at det snart kunde være paa Tiden at lufte lidt ud blandt de stolte Graner, nogle vare gode til Bonnestager, andre kunde naa op til at blive Humlestænger — og det er for Resten slet ikke saa ringe en Værdighed, hverken den ene eller den anden; thi i den Stilling gjør man dog Nytte, og kan man ikke naa at blive Skibsmast eller Bygningstømmer, saa skal man slet ikke være bedrøvet, om man kun naar at blive Bonnestage eller Humlestanga; vil man blot gjøre Gavn her i Verden, som man har Evne til, saa orlanger Vorherre jo ikke mere, naar man kun passer sin lille Bestilling med Trofast og med en god Vilje.

Pludselig standsede Greven foran, vor ensomme Ven. "Det var dog et deeligt Grantræ!" udbrod han; "ja, jeg tror aldrig, jeg har seet en Gran med saa skøn en Vært!" — Det kan nok være, at de lange Ungerfænde rakte sig, alt hvad de kunde, ved at høre dette. Der gik en Susen gennem Skoven; de nærmeste hvistede til de fjernere, saa det gik fra Række til Række: "Hørte I, hvad han sagde? hørte I, at denne lave, brede Vantrivning skal være den skønneste af os Alle? Ja, hvad kunne Menneskene ikke hitte paa!" Men da saa Skovrideren varede: "Ja, det er sjældent smukt!" saa bleve de tause, for de vidste, at den Mand havde Skovforstand og raadede for dem Allesammen.

"Det maa vi have tit Juletræ!" sagde Greven, og atter gik der en Susen gennem Granerne, en Meddelelse fra Række til Række, en misundelig Mumlén; thi saameget vidste de, at et Juletræ er noget overmaade deilig. Saa gik Greven videre, fulgt af Skovrideren, og det kan nok være, at der nu brød en Storm løs. "Vi Bonnestager! vi Humlestænger! og det Juletræ!" Men nogle flogede Karle iblandt dem fandt snart ud, at det alligevel var langt agtværdigere at være Bonnestager og Humlestænger, for saa gjør man Gavn, men Juletræ, ja det er fint, men det er Stads og Bank — ikke en Bønne eller en Humlekop værd. Saa var der andre selbevidste Fyre, som trøstede

sig med, at de bleve nok staaende for at voxe til Hjelker eller Skibsmaster eller noget andet Stort, og saa brød der en ny Storm løs, da de kom op at skjændes om, hvem der burde sælbes, og hvem der burde voxe en stor Fremtid i Møde, og Enden paa det blev en rasende Kamp, i hvilken Grene slog mod Grene, ja Trærnes Toppe spaaede frem og tilbage, saa de slog Hovederne sammen i en tre Dages Storm.

Imidlertid stod det ensomme Grantræ i Lø og vuggede sig saa sagte i deilige Drømme; thi det havde ogsaa hørt, at det var skjont og at det skulde være Juletræ, og saa drømte det — ikke i Hovmod, nei, det drømte i Ydmyghed sin Ungdomsdrøm, og midt i Nattens Mørke, og midt i Dagens Storm, og medens Sneen feg og hvirvlede, lyste Haabet over det med straalende Glands. Saa kom der en Dag en Mand med sin Dre; det gik skjærende og smerteligt gennem Træet, da det skarpe Hug skilte det fra Roden; det sukede i sit inderste Hjerte, da det blev ført bort fra sit hudige Hjem, bort fra alle de hjære Brødre, som det havde seet op til og elsket trods deres ungdommelige Hovmod, bort fra det hjære Sted, hvor det havde voget sig saa fast i den hjemlige Jordbund, hvor det havde kvæget sig ved Nattens Dug og badet sig i Solens varme Straaler. Men det vidste jo nok, at en Gang maatte det bort fra Hjemmet, ud i Verden for at gjøre Gavn eller bringe Glæde — det var i Grunden saa glad, saa glad; thi saa ofte havde det hørt om sig selv, at det duede ikke, saa det ganske ydmygt troede, at det aldrig kunde blive til Nytte i Verden. Derfor havde det kun baaret paa et sagte Suk om, at det dog maatte saa Lov til at blive til en Smule Glæde, og det havde været saa lykkelig sidste Sommer, da et syngende Egtepar, et Par nygiste Frister havde bygget Rede i dets Favn — saa havde det dog været til lidt Værn og Glæde for nogle af Himlens Fugle — og nu, ja nu skulde det være Juletræ!

Vi ville nu ikke tale om alle Forberedelserne; vi ville springe lige over til den Aftenstund, da det stod smykket med de

mange straalende Lys til Tre for det lille Barn, som blev født i Stalden i Bethlehem og lagt i Krybben, overseet, foragtet, forfulgt fra Barnebagene, siden forhaanet, mishandlet og korsfæstet, — det Barn, om hvilket der dog synges den Dag idag:

Den salige Stund, den Midnatstid,
Vorherre han lod sig føde,
Da flared det op i Østertid
Eil deiligste Morgenrøse,
Da Lyset oprandt, som Jordens Vold
Skal lysne ubi og gløde.

Der stod det nu i al sin Pragt, en ydmyg Lysbærer, overstraalet af Lysene, smykket af dem, deilig i al sin Ydmyghed, ret et Billede paa en ydmyg barnlig Kristensjæl, som bærer Livets Lys i sit Hjerte, saa det straalte ud af al dens Færd, smykket med Barnetroens Lys og selv en Pryd for Herrens Menighed. Der stod det fortabt i Lysets Glands og vidste ikke, hvor deilig det var; men det følte forunderligt dybt, at det er deilig at overstraales af Lysen, at det er vidunderligt at være smykket til Herrens Tre.

Rundt om det var der samlet en Børneskare — fattige Børn, smykkede alle paa det allerbedste; hos de fleste var dette daarligt nok. Mangen liden Kind var ikke ganske ren, mangen liden Haartop havde maattet nøies med at redes af Moders Fingre, fordi Kammen ikke kunde finde frem ad den ukjendte Vej gennem de filtrede Loffer; mangen Kjole og Bluse var lappet allevegne, hist og her stak vel endog en Stump ud af det fattige Linned.

Midt i Skaren stod Greven og Grevinden selv; de tog de Smaa ved Haanden og fik dem samlet i en stor Rundkreds, som Haand i Haand langsomt gik omkring Træet og sang: "Et Barn er født i Bethlehem." Den Salme havde de Allesammen lært, saa mange som da vare gamle nok til at læse; thi de vidste nok, at den skulde synges.

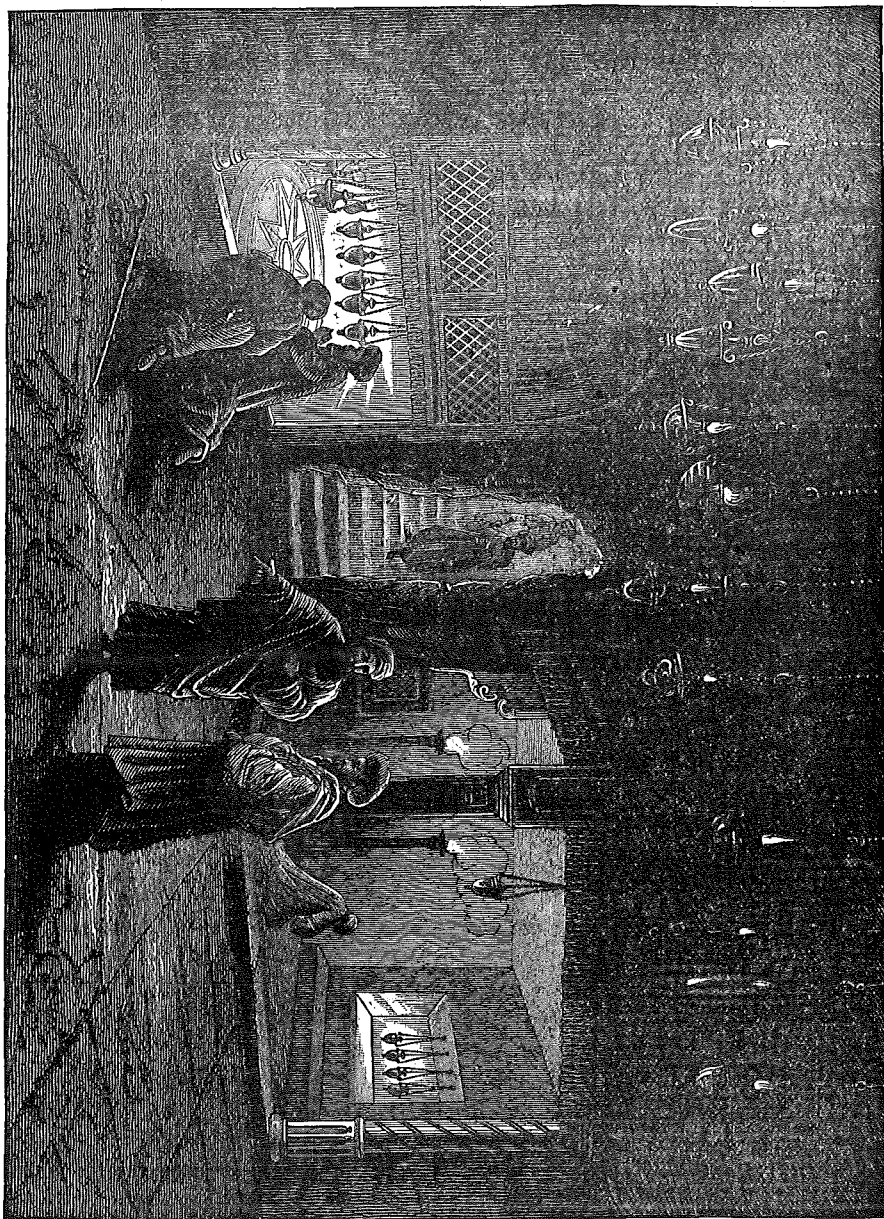
Da saa Gaverne bleve uddelte, og Godterne regnede ned over dem, saa var der Jubel; men Grevinden havde taget en liden Dreng paa sit Skød, en liden Dreng, hvis

St. Claus kommer med Julegaver.

Krissti Fødselskirke i Bethlehem.

(Se Terten Pag. 95).

Fader var død, hvis Moder var syg, saa
 syg, at hun evnede ikke at fortælle sit stakkels
 Barn om Julens Glæde, fordi Nød og
 Sorg laa saa tungt, saa tungt paa hendes
 Sind. Det vidste den gode, fine Kvinde,
 saa tog hun ham, den lille femaars Purb

paa sit Ekjod trods Lasterne og maasse det,
 som varre var, og saa fortalte hun saa
 varmt, saa mildt om det lille Jesusbarn,
 som elsker alle Menneskebørnene, og som
 kom fra sin lyse Himmel for at hente os
 arme Menneſter op til Himlen, hvor gode

Børn, Guds kjære Børn, skulle evigt lege med de lyse Englesfæver.

Ja — og saa gif de hjem, og saa slufledes Lyfene, og det deilige Juletræ blev sat udenfor, gulnedes, mistede sine Naale og endte under Bryggerskjeden. Det var sørgeligt — ikke sandt? Ikke saa sørgeligt endda, min lille Ven! Det havde glædet Barnefjæle en Aftenstund, og fra denne Aftenstund tog de Lys og Glæde med sig til Hjemmet — ja der var maasse den, i hvem et lidet Frøforn var lagt, som skulde bære Frugt for kommende Tider — ja maasse for Ewighedens Dage.

Vil du høre lidt derom? Jeg ved mere om Juletræet, mere om, hvad Gavn det var til; men det ligger mange Aar fremme i Tiden, og — det er intet Eventyr.

I et Fængsel, inde bag det tilgitrede Vindu, bag den stærke Dør, inde i den ensomme Celle med en simpel Seng, et lidet Bord og en liden Bænk, Alt naglet fast til Muren, sad en Mand paa tredive Aar. Hans Ansigt var stummelt, hans Blit var ondt; han var heller ingen god Mand, han var bragt der ind, fordi han havde gjort sig skyldig i mange slemme Forbrydelser. Det var Juleaften, Dagen var ved at hælde, da Nøglerne raslede udenfor, og Fangevogteren aabnede Døren for en Mand, som fulgte ham.

Præsten havde siddet hjemme i sin Stue og tænkt paa ham, som har sagt, at der bliver Glæde i Himmelen over en Synder, som omvender sig, paa ham, der er kommen til Verden for at gjøre Syndere salige. Han var bleven saa varm om Hjertet ved at mindes den Guds Naade, som var ham selv vedersfaren; saa var han kommen til at tænke paa den slemme Mand, der nylig var sat ind i Fangehullet, og hans Hjerter blev blødt, han kunde ikke tænke sig at holde Jul med sin Hustru, sine Børn og sine Husfolk, førend han havde bragt det store Kjærlighedens og Naadens Budskab til den forvildede Sjæl.

Mat reiste Fangen sig ved Synet af den Fremmede; men da han hørte, hvem det var, lagde der sig en umiskjendelig Trods over hans hele Skikkelse. Præsten talte og

talte; men det prellede Altsammen af, og ikke en Lyd kom over Fængens Læber. Med et Suk var Guds Tjener ved at opgive Kampen med den forhærdede Sjæl; da indgav Herren ham at spørge mildt og blødt: "Har du da ikke et eneste lyst Minde, er der da ikke faldet et eneste Lysstraale ind i dit Liv? Det er Juleaften; har aldrig en kjærlig Røst fortalt dig om det lille Jesusbarn, Guds Son, som kom til Jorden for at skjænke ogsaa dig Udløsning af Syndens Trældom og føre dig ind til Lys og Herlighed der, hvor Guds Engle løre Herren for hver Sjæl, som bliver frelst?"

Disse Ord slog ned i det tillukkede Hjerter med en underlig Magt. Paa en Gang brød det glemte Barndomsminde frem, og han saa sig selv som den lille, lykkelige Dreng, der sad paa den skønne, milde Kvindes Skød og stirrede paa det forunderlige Juletræ, som paa et Syn fra det lyse Himmerige, medens hendes Røst lød som Musik, og hans Barnefjæl i dybe Drag indtrak Ordet om den rige Kjærlighed, der fra Bethlehems Krybbe i denne Aftenstund ogsaa var naaet frem til ham.

Den stærke, trodsige Mand sank ned paa Fængelsbænken med Haanden for sine Dine og brød ud i en voldsom Gulken, der lidt efter lidt gif over til en sagte, stille Graad, medens Præsten, greben af dette Syn, som han endnu ikke forstod, talte, som han kunde, fordi den Hellig Mand stod ham bi og gav ham, hvad han skulde tale. Ja, hans Ord faldt som Dug paa det udtørrede Hjerter, og der begyndte Noget at gjære og bryde, at spire inden i det. Julelyfene, som for fem og tyve Aar siden havde skinnet fra det for længe siden brændte Grantræ — Julelyfene fik en ny Glands for ham i denne Aftenstund, og vel blev der endnu et langt Arbejde med hans Sjæl, inden det Gamle blev forbigangent, og Alt blev nyt; men Isen var brudt — Vorherre havde brugt det hvidne, ensomme Grantræ, som alle Brødrene foragtede, og som Bryggerspigen kastede under Kjeden, til at hjælpe en Sjæl ind paa Salighedsveien.

(N. II. Bbl.).

Kristi Fødselskirke.

(Se Billedet Pag. 98).

Paa en Klippe af Kalksten i den østre Ende af Bethlehem paa det Sted, hvor man troede, at Kristus blev født, grundlagde allerede Keiserinde Helena en Kirke, der blev fuldført af hendes Søn, Keiser Konstantin den Store, mellem 326—333 efr. Kristi Fødsel. Denne saa ældgamle Kirke har 5 Skib, adskilte ved høie Marmorsoiler. Midt i Kirkens Kor er Rummet, hvor Jesus skal være født. Det er en Hule, helt igjennem klædt med Marmor, hvor 21 Lamper brænde Dag og Nat. Over Stedet staar med Sølvbogstaver: "Her blev Jesus født af Jomfru Maria." Denne latinske Indskrift er dog ikke ældre end 1717. Mange gamle Efterretninger synes at stadfæste, at det er det rette Sted, og at den Stald, hvori Jesus blev født, var i en Klippehule.

Kirkefaderen Hieronymus byggede ved Siden af Fødselskirken et Kloster med en Række af Gange og Kammere. Et af disse smaa Kammere, hvorfra en Gang fører til Fødselskirken, var hans Arbejdsrum, hvor han skrev de fleste af sine lærde Bøger. Han kaldte dette Sted sit Paradis. Fra Aar 386 til sin Dod, 420 levede han i Bethlehem og blev begravet i et af Kirkens Sideskib.

Da han engang erholdt et Kald til at beklæde et høit Bispeembede paa et andet Sted, svarede han: "Man kan ikke bringe mig fra Kristi Krybbe; intetsteds er det mig bedre. Paa det Sted, hvor Gud har givet mig sin Søn fra Himmelen, vil jeg sende min Sjæl op til Himmelen."

Kort før sin Dod skrev han: Saa ofte jeg betragter dette Sted, har mit Hjerte en sød Samtale med det lille Jesusbarn. Jeg siger: "Åh, kjære Herre Jesu, hvor du skjælver, og hvor haardt du ligger for min Saligheds Skyld! Hvorledes skal jeg nogen- sinde kunne gjengælde dig det?" Da synes mig, at det lille Barn svarer: "Kjære Hieronymus, jeg forlanger Intet, uden at du synger: Være være Gud i det Høieste! Lad du det kun saa være; jeg vil lide

endnu mere Nød i Gethsemane og paa det hellige Kors."

Da siger jeg: "Kjære lille Jesusbarn, jeg maa give dig Noget; jeg vil give dig alt mit Guld." Det lille Barn svarer: "Mig tilhører jo baade Himmel og Jord; jeg behøver Intet; giv det til de Fattige, det vil jeg antage, som om du havde givet det til mig selv." Jeg siger nu: "Kjære lille Jesusbarn, jeg vil gjerne gjøre det; men jeg maa ogsaa give dig Noget for din egen Person, ellers dor jeg af Sorg." Kristusbarnet svarer: "Kjære Hieronymus, da du er saa garmidd, saa vil jeg sige dig, hvad du skal give mig: Giv mig dine Synder, din onde Samvittighed og din Fordømmelse." Jeg siger: "Hvad vil du gjøre dermed?" Det lille Jesusbarn svarer: "Jeg vil tage det Altsammen paa mine Skuldre; det skal være mit Hvirfdomme og min herlige Gjærning som Esajas fordom har sagt, at jeg vil tage dine Synder paa mig og bære dem." (Ej. 9, 6; 53, 4—12.).

Da, siger Hieronymus, begynder jeg bitterlig at græde, og jeg maa sige: "Lille Barn, fjære lille Barn, hvor du har rørt mit Hjerte! Jeg tænkte, at du vilde have noget Godt, og saa vil du tage fra mig Alt, hvad der er ondt hos mig. Saa tag da bort, hvad mit er, og giv mig, hvad dit er; saa er jeg fri fra Synden og vis paa det evige Liv."

I Julen.

I Smaabørn, som sprang saa lystig omkring
Det festlige Juletræs tændte Grene
Og vluftede alle de straalende Ting,
Man hængte i Træet for Jer alene.

I Smaa, over hvem det regnede ned
Med alle de nyeste Kariteter
I Spil, i Duffer, langt mer, end jeg ved,
I Dyr, i Stel, i Rjæmpe-Trompeter.

Ia I, som neppe et Dnsste fik,
Før ogsaa opfyldt det var med det Samme,
Som altid i pyntede Stuer gik
Og havde baade Mama og Amme.

Du lille Dreng, som hver Morgen, før
I Skole du skal, faar The eller Kaffe
Med alt det deiligste Tilbehør,
Som nogen Vager i Byen kan skaffe.

Du lille Pige, som aldrig frøs,
Fordi man i Skind og Pelsværk dig hylled,
Som ikke hosted' -- ja neppe ngs,
Før Havresuppen man i dig lyled.

Ja, du, som eier en Duffe fin,
Der koster din Fader mange Penge,
Fordi den skal klædes i Musselin
Og ligge i Natdragt i Edderbuns Senge.

D — I, som aldrig prøved' den Nød,
Som kendes og ses af hullede Klæder,
Og bare Ben og Mangel paa Brød,
Og Volig paa folde, fugtige Steder.

Og heller ikke sølte det Savn,
Der skules med Fild bag Lappen paa Kjolen,
Af Børn, der nok har et dannet Navn,
Men kun det "Sæt", de gaa med i Skolen.

I Smaabørn, hvis Bugge i Rigdom gif,
Som vore i Sol paa de lyse Steder,
Tant paa de Staffer, der lidet sik
I Forhold til Eder af Julens Glæder!

Margrethe Bergsøe.

Julevers.

1.

Mel. Lovet den Herre etc.

O, min Immanuel, som i mit Hjerte at sødes!
Kon. du, min Frelser! thi uden dig maa jeg
forløbes.

Lev udi mig,

Gjør mig til Et nu med dig,

Gud signe Dagen, vi mødes!

2.

Mel. Corrig og Glæde, de vandre tilhøve.

Vær nu velkommen, o Jesu, vor Broder!

Vær nu velkommen i Kjødet os lig!

Jungen af Alle, som sødes af Moder,

Holde vi mere kjærkommen end dig.

Tusind god Tak! Tusind god Tak!

Vort fra os aldrig, Velsignebe, gaf!

3.

Mel. Jeg ved et evigt Gimmerig.

Nu Vre være Himlens Gud,
Som throner i det Høie!
Paa Jorden Fred! med Julebud
Sig Menneſter fornøie!

Halleluja, Halleluja,
For Frelseren den spæde!
Det lyde alle vegne fra
Til evig Juleglæde!

Gaade.

Det Første kommer, naar en Pris du tager.
Det Andet kjenner hver en Brygger, hver en
Vager.

Det Tredie Alle være vil, ja det behager.
Det Fjerde blir du let i Sol og Brede.
Formeget af det Høie tør jeg ei tilstede.
Men vogt dig for de tredie Sidste, de
er lede!

Oplosning

paa Gaaden i No. 10:

Nora — Aron.

Nødtig opløst af N. C., New-Market,
Minn.; E. M. M., Star Prairie, Wis.; D.
H. A., Tracy, Minn.; E. D. C., Rapidan,
Minn.; M. S. S., Oconomowoc, Wis.; D.
A. W., Hickson, Dac. Terr.; N. C. R., Stony
Run, Minn.; G. D. G., Sacred Heart, Minn.

Børneblads

13de Aargang

begynder, om Gud vil, fra Nytaar 1887. Det
sendes alle gamle Abbonenter, som ikke inden
Nytaar have opsiget Bladet, og som have betalt
al gammel Gjæld indtil dette Aars Udgang.

Betaler da strax al gammel Gjæld!
Send nye Bestillinger snarest muligt!
Lad endelig Betalingen ske i Forskud!
Som Præmie for Forskud i Begyn-
delsen af Aaret sendes 1 indb. Aarg. af
1881 el. 1883 el. 1884 el. 1885 for hver \$2.50,
der er betalt i Forskud.

Prisen er fremdeles 35 Cts. pr. Expl.
Agenter, der selv holde Navneliste og
indestaa for Betalingen, erholde følgende Re-
duktion:

Pakker paa 5—9 Expl. efter 30 Cts. pr. Expl.
— 10—49 — 25 " —
— 50 og derover efter 20 " —

J. B. Frich.

703 — S. 7th Str., La Crosse, Wis.

Entered at the post office La Crosse,
Wis, as second-class matter.

"Fædel. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.